

nýbrž i v jeho prospěch. Obdobně tudíž je povinen vyměřovací úřad zajisté též při daňových úlevách přihlížeti k okolnostem ve prospěch žadatele a nikoli pouze proti němu. Z toho však plyne závěr, že nelze vykládati ustanovení § 5, odst. 3 nařízení tak, jako by vyměřovací úřad byl pouze oprávněn přezkoumávati okolnosti, jichž se týká osvědčení obce, jsou-li žadateli o daňovou úlevu příznivé, nýbrž že je k tomu — má-li k tomu arci podnět strany — též povinen v tom případě, je-li obsah osvědčení pro stranu nepříznivý. Takovýto podnět má pak žadatel možnost učiniti v přiznání k dani činžovní, k němuž musí předložit podle § 5 nařízení osvědčení od obecního úřadu. Při tomto výkladu není přirozeně osvědčení obecního úřadu vůbec způsobilé práva žadatele porušiti, neboť okolnosti v něm obsažené mohou býti žadatelem v řízení před vyměřovacím úřadem vyvráceny.

Zmíněné osvědčení jeví se svou povahou spíše jako průvodní prostředek pro řízení před finančními úřady. Jiného účelu za žádných okolností míti nemůže, neboť je omezeno výlučně na funkci průkazu pro rozhodovací činnost finančních úřadů. Že tomu tak je, tomu nasvědčuje zejména ustanovení § 6, odst. 2 nařízení, podle něhož výši odpočtu nebo odepření odpočtu části nákladu na opravy lze bráti v odpor jen odvoláním z platebního rozkazu na činžovní daň. Ježto se v tomto ustanovení nijak nerozlišuje, je patrné, že lze se odvolati i proti odepření odpočtu z toho důvodu, že osvědčení obcí, vydané podle § 5 nařízení, bylo pro stranu nepříznivé. To však neznamená nic jiného nežli vyvrácení průkazní moci tohoto průvodního prostředku.

Těmito úvahami dospěje se tudíž k tomu, že osvědčení podle § 5 nařízení č. 159/1934 je pouhou pomůckou pro vyměřovací úřady, arci pomůckou, kterou strana musí povinně opatřiti, anebo o opatření její se alespoň pokusiti, není však vůbec rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zákona o nejv. správ. soudě.

Nález ze dne 26. ledna 1938 č. 7199/35-5.

1. Nejen vznik veřejné obecní cesty, ale i omezení v příčině rozsahu jejího užívání (vyloučení nákladních automobilů) může býti založeno pouhým konkludentním jednáním obce.

2. Jestliže určení a technické vybudování veřejné obecní cesty, jakož i mostu v průběhu jejím zřízeného dává jasně poznati, že komunikace ta není určena k jízdě těžkými nákladními automobily, není obec povinna na toto komunikační omezení zvlášť upozorniti výstražnými tabulkami.

Na sporu jest otázka, zda obec ručí podle § 37 ob. zřiz. č. za škodu, vzniklou probořením těžkého automobilu na můstku, který je součástí obecní komunikace, sloužící omezenému užívání obyvatelů několika přilehlých vesnických chalup, kteří neužívají nákladních automobilů.

Podle § 37 čes. ob. zřiz. má obec, vykonává-li policii místní, nahraditi veškeru škodu, která by komu vzešla z opominutí povin-

ností, jež ukládá obci zákonná policie místní. Je tedy předpokladem pro vznik náhradní povinnosti obce, vykonávající policii místní, nejen, aby obec se dopustila něčeho, co by bylo lze uznati za opominutí povinnosti, uložené jí v oboru zák. policie místní, a aby vznikla nějaká škoda, nýbrž také aby mezi shora kvalifikovaným opominutím obce a vzniklou škodou byla kausální souvislost, čili causa efficiens vzniklé škody musí tkvítí právě v onom opominutí obce.

Proti zjištění žalovaného úřadu, že v daném případě šlo skutečně o cestu, která byla určena jen omezenému užívání, namítá stížnost, že obec jako osoba právnická nemůže svoji vůli vyjadřovati konkludentními činy, nýbrž pouze formami zákonem předepsanými, t. j. písemně, se zachováním všech předepsaných kautel, vyhlášek a publikací, a že tedy, určila-li cestu i mostek obmezenému užívání, musila tak učiniti výslovně veřejně a viditelně na základě svého pravoplatného usnesení. Také tato námitka je bezdůvodná. Že i právní vznik veřejné cesty se může zakládati na pouhém konkludentním jednání, resp. chování obce, vyslovil tento soud již v četných svých nálezech, sr. na př. Boh. A 10.265/33. Stačí-li však i pro vznik veřejné cesty vůbec konkludentní jednání obce, tím spíše dlužno pravotvornou moc přiznati konkludentnímu jednání obce i tam, kde jde o vymezení pouhého rozsahu v příčině veřejného užívání takovéto cesty.

Námitka, že obec na veřejných cestách, na nichž platí omezení v užívání, je za všech okolností povinna udržovati též výstražná zařízení v naprostém, bezvadném pořádku, je rovněž bezdůvodná. Takovéhoho výstražného opatření je zapotřebí jen v takových případech, kde z povahy cesty, zejména z jejího určení a technického vybudování není jejich omezené komunikační určení jasně patrné. Ukládati obci povinnost dále jdoucí, tedy žádati na ní na př., aby i na veřejné pěšině, která již svým vzhledem a technickým vybudováním je určena výhradně pro potřeby komunikace pěší, a na můstcích (lávkách) v průběhu pěšiny takové zřízených byla ještě upevňována výstražná tabulka, že jich není dovoleno užívat k účelům jiným, přesahovalo by míru povinností, vyplývajících pro obec z její kompetence místně policejní. Bude tedy vždy záležitostí jen na tom, zda zvláštní poměry konkrétní komunikace, zvláště její určení a vnější vzhled jejího technického vybudování, dávají již dosti jasně poznati, že jde o komunikační prostředek s omezeným určením.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 1194/35-5.

1. Nařízení ministerstva vnitra č. 126.000/1902 (R. T. č. 124/1902) o služebním řádě pro obecní a obvodní notáře nebylo dosud ve své všeobecnosti zrušeno.

2. Zákon č. 76/1919 Sb. (novela k obecnímu zřízení) neplatí na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Zák. čl. XX/1901 a nařízení podle něho vydaná byla v § 135, bodu 6 vládního nařízení o správním řízení (správním řádem) zru-